

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 14 grudnia 1923 r.

w przedmiocie uzupełniania warunków pod jakimi zezwala się prywatnym fabrykantom wyrobów tytoniowych na dalszą produkcję tychże wyrobów.

Na podstawie artykułu 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409), uzupełniając rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 23 poz. 142) i z dnia 10 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 27 poz. 165) zarządza się co następuje:

§ 1. Właściciele prywatnych fabryk wyrobów tytoniowych, którzy w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 23 poz. 142) i z dnia 10 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 27 poz. 165) otrzymali dokumenty koncesyjne, uprawniające ich do dalszej produkcji, tracą koncesje, jeżeli fabryki ich w ciągu dwu miesięcy z rzędu znajdują się w stanie nieczynnym. W wypadkach tych winny kompetentne władze skarbowe odnośnie dokumenta koncesyjne natychmiast ściągnąć.

Na wyjątki od tej zasady zezwalać może tylko Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego, jeśli zostanie udowodnionem, że przerwę w ruchu fabryki spowodowały wypadki niezależne od fabrykanta, jak strajki robotnicze i t. p.

§ 2. Za czynne będą uważane te fabryki, których produkcja w ciągu miesiąca wyniesie conajmniej 10% (dziesięć procent) przeciętnej produkcji miesięcznej.

Przez przeciętną produkcję miesięczną należy rozumieć dwunastą część ogólnej ilości kilogramów surowca tytoniowego, przerobionego na gotowe wyroby w ciągu roku 1923.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu: *W. Kucharski*
